

บทที่ 2

ตัวชี้แนะในการอ่าน

The Cue Systems in Reading

เค้าโครงเรื่อง

1. ความหมายของคำว่า “ตัวชี้แนะในการอ่าน”
2. ระบบของตัวชี้แนะในการอ่าน
 - 2.1 ด้านรูปคำและเสียง
 - 2.2 ด้านวากยสัมพันธ์
 - 2.3 ด้านความหมาย
3. ความสัมพันธ์ของตัวชี้แนะต่างๆ ในการอ่าน

สาระสำคัญ

1. ตัวชี้แนะในการอ่าน หมายถึง ข้อมูลทางภาษาที่ผู้อ่านใช้เพื่อช่วยให้เกิดความเข้าใจในการอ่าน
2. ตัวชี้แนะทางภาษาซึ่งประกอบด้วยรูปคำและเสียง ไวยากรณ์ และความหมาย มีส่วนสำคัญที่ช่วยให้ผู้อ่านทำความเข้าใจความหมายและเรื่องราวต่างๆ จากภาษาเขียนได้ง่ายขึ้น
3. ตัวชี้แนะทั้ง 3 ระบบมีส่วนสัมพันธ์กันอย่างแยกไม่ออก แต่ละตัวจะทำหน้าที่สนับสนุนซึ่งกันและกันซึ่งผู้อ่านจะต้องพิจารณาควบคู่กันไปในการทำความเข้าใจการอ่าน

จุดประสงค์การเรียนรู้

เมื่อศึกษาบทเรียนนี้แล้ว ผู้เรียนสามารถ

1. อธิบายความหมายของคำว่า “ตัวชี้แนะในการอ่าน” ได้ถูกต้อง
2. จำแนกระบบของตัวชี้แนะในการอ่านได้ครบถ้วน
3. อธิบายลักษณะและความแตกต่างของระบบตัวชี้แนะในการอ่านได้ถูกต้อง
4. ชี้ให้เห็นความสัมพันธ์ของระบบตัวชี้แนะในการอ่านได้อย่างชัดเจน

บทที่ 1 ได้เสนอความรู้เรื่องธรรมชาติและกระบวนการของการอ่านตามแนวทฤษฎีจิตภาษาศาสตร์พอเป็นพื้นฐานความเข้าใจและได้กล่าวถึงตัวชี้แนะในการอ่านไว้ 4 อย่างคือ ตัวชี้แนะในคำพูด ตัวชี้แนะในภาษา ตัวชี้แนะจากผู้อ่าน และตัวชี้แนะจากภายนอก ในบทเรียนที่ 2 นี้จะกล่าวถึงระบบตัวชี้แนะในภาษาเพิ่มเติมว่าประกอบด้วยอะไรบ้าง และตัวชี้แนะต่าง ๆ ในการอ่านมีความสัมพันธ์กันอย่างไร

1. ความหมายของ "ตัวชี้แนะในการอ่าน"

ตัวชี้แนะ (Cues) ตามความเห็นของนักจิตภาษาศาสตร์หมายถึง "ข้อมูลทางภาษาที่ผู้อ่านใช้ในการทำความเข้าใจเรื่องราวจากข้อความที่อ่าน" ข้อมูลดังกล่าวจะประกอบด้วยรูปคำและเสียง ความสัมพันธ์ของคำในวลีและประโยคและความหมายของคำ วลี ประโยค จากข้อความที่อ่าน ดังนั้นตัวชี้แนะในภาษาจึงมีบทบาทสำคัญในกระบวนการของการอ่านอยู่มาก

กิจกรรมการเรียนรู้ที่ 1

จงเลือกคำตอบต่อไปนี้ว่าข้อใดมิใช่ความหมายของคำว่า "ตัวชี้แนะในการอ่าน"

1. เรื่องราวจากข้อความที่ผู้อ่านนำมาอ่าน
2. ข้อมูลด้านรูปคำ เสียง ไวยากรณ์และความหมายของภาษาที่ผู้อ่านใช้ในการทำความเข้าใจเรื่องที่อ่าน
3. ข้อมูลทางภาษาที่ผู้อ่านใช้ในการทำความเข้าใจการอ่าน

2. ระบบของตัวชี้แนะในการอ่าน

ดังได้กล่าวไว้ในบทที่ 1 ว่า การอ่านเป็นกระบวนการของการสุ่มตัวอย่าง (Sampling) การคาดคะเน (Predicting) และการยืนยัน (Confirming) ข้อมูลทางภาษาหรือตัวชี้แนะ (Cues) ต่าง ๆ ไปพร้อม ๆ กันเพื่อทำความเข้าใจถ้อยคำ วลี ประโยคและเรื่องราวจากข้อความภาษาเขียน ข้อมูลดังกล่าวมีอยู่ 3 แบบด้วยกัน คือ

1. รูปคำและเสียงคำพูด
2. วากยสัมพันธ์ หรือ การเรียงลำดับคำและประโยค
3. ความหมายของคำ วลี ประโยคและเรื่อง

ผู้อ่านจะใช้ข้อมูลทางภาษาหรือตัวชี้แนะดังกล่าวนี้ สัมพันธ์สืบเนื่องกันจึงจะเกิดเอกภาพ (Unity) ในทางความคิดเกี่ยวกับเรื่องที่อ่าน หรือเกิดความเข้าใจภาษาเขียนได้โดยตรง

2.1 ระบบตัวชี้แนะทางรูปคำและเสียง (Graphophonic cue system)

เมื่อเราพูดถึงระบบตัวชี้แนะทางรูปคำและเสียง เราหมายถึงหน่วยที่สลับซับซ้อนของสัญลักษณ์ภาษาเขียน เช่นรูปร่างของตัวอักษร ระบบการสะกดตัวและทางเสียงของตัวอักษรและคำพูด นั่นคือ รูปร่างคำและเสียงของคำ

ในขณะที่อ่านหนังสือ ผู้อ่านต้องคาดหมายในด้านโครงสร้างไวยากรณ์และความหมายที่ผู้เขียนให้ไว้ นั่นคือ ผู้อ่านต้องคาดคะเนว่าจะพบอะไรบ้าง ความจริงแล้วผู้อ่านจะไม่ใช้ตัวชี้แนะทุกตัวที่มีอยู่ แต่มีความจำเป็นที่จะต้องรับรู้และจดจำตัวชี้แนะทุกตัวไว้ การกระทำดังกล่าวนี้ไม่เพียงแต่จะเสียเวลาแต่ก็เป็นแนวทางของกระบวนการในการอ่าน แทนที่จะทำเช่นนั้นผู้อ่านจำเป็นจะต้องสละตัวอย่างจากข้อมูลที่มีอยู่มากมาย ดังเช่นในขณะที่เราอ่านข้อความในตำรา เราก็ไม่ได้สนใจรูปร่างของตัวอักษรทุก ๆ ตัว เสียงทุกเสียง คำทางไวยากรณ์ทุกคำ และโครงสร้างไวยากรณ์ทุกอย่างเลย ถ้าเราทำเช่นนั้นเราคงอ่านได้ไม่ถึงไหน

ในระหว่างที่ผู้อ่านสละตัวอย่างและคาดคะเนจากข้อความที่อ่าน ผู้อ่านจะใช้ตัวชี้แนะทั้งรูปและเสียงและมีการปฏิสัมพันธ์กับระบบตัวชี้แนะอื่น ๆ เป็นการเสริมกำลังซึ่งกันและกัน

ระบบตัวชี้แนะทางรูปและเสียงมีหน้าที่สำคัญ 2 ประการคือ ในขณะที่ผู้อ่านกำลังคาดคะเนคำต่าง ๆ ตัวชี้แนะทางรูปและเสียงจะให้ข้อมูลบางอย่างที่ทำให้ผู้อ่านทำการคาดคะเนต่อไป บางที่เป็นข้อมูลใหม่ที่จะช่วยแก้ไขข้อผิดพลาดจากการอ่านที่ฟังดูแล้วไม่ถูกต้องและไม่มีความหมาย เช่น ประโยคในรายการอาหารว่า French fried and mashed Idaho's อ่านผิดเป็น French fried and mashed potatoes

สิ่งที่ผู้อ่านสนใจคือเรื่องความหมายและพอใจคำที่อ่านไปแล้วจึงไม่ย้อนกลับมาแก้ไขคำว่า potatoes อีก ผู้อ่านไม่ได้แก้ไขทั้งรูปคำและเสียงจากประโยคโดยใช้ระบบตัวชี้แนะทางรูปคำและเสียงแต่อย่างใด

ในทำนองเดียวกัน ประโยคที่ว่า Justice Christ to be honored อ่านผิดเป็น Jusus Christ to be honored คำ Jesus มีรูปและเสียงใกล้เคียงกับคำว่า Justice ทำให้ผู้อ่านคิดว่าถูกแล้วจึงไม่แก้ไข แต่ผู้อ่านฟังแล้วอาจจะไม่เข้าใจ

ผลงานการวิจัยทางการอ่านแสดงให้เห็นว่าเมื่อผู้อ่านอ่านเก่งขึ้น เขาจะไม่ค่อยให้ความสนใจในตัวชี้แนะด้านรูปคำและเสียงมากนัก แต่จะสนใจด้านไวยากรณ์และความหมายมากกว่า ดังเช่นผู้อ่านที่อ่านนิทานจากง่ายไปหายาก เมื่อถึงเรื่องยากผู้อ่านจะออกเสียงผิดในรูปคำและเสียงเกือบเหมือนต้นฉบับจริง ๆ

ความจริงแล้ว ตัวชี้แนะทางรูปและเสียงคำมีความสำคัญไม่น้อยไปกว่าตัวชี้แนะแบบอื่น ๆ เมื่อใดที่ผู้อ่านใช้ระบบตัวชี้แนะอย่างสัมพันธ์สืบเนื่องกัน เพื่อค้นหาความหมายของเรื่องทีอ่านแล้ว ระบบตัวชี้แนะทางไวยากรณ์และความหมายจะดึงให้เขาใช้ระบบและเสียงในการอ่านให้มากขึ้น

ตัวชี้แนะทางรูปและเสียงมีความสำคัญในการอ่าน โดยเฉพาะในเวลาที่เกิดความเชื่อมโยงและปฏิสัมพันธ์กับระบบตัวชี้แนะอื่น ๆ ส่วนที่สำคัญสำหรับผู้อ่านมิใช่อยู่ที่การใช้ตัวชี้แนะระบบนี้โดยสม่ำเสมอหรือการใช้โดยตรง แต่อยู่ที่ความสามารถของผู้อ่านที่จะวินิจฉัยว่าเมื่อไรจำเป็นต้องใช้ตัวชี้แนะประเภทนี้

ปัญหาทางด้านเสียงไม่เป็นสาเหตุทำให้เด็กอ่านคำภาษาเขียนไม่ได้ แต่ตัวชี้แนะทางรูปและเสียงจะเป็นประโยชน์ต่อผู้อ่านที่ผสมผสานและเชื่อมโยงระบบตัวชี้แนะหลาย ๆ แบบเข้าด้วยกันซึ่งจะช่วยให้ผู้อ่านตัดสินใจใช้ตัวชี้แนะที่จำเป็นเมื่อถึงเวลาที่ต้องใช้

รายงานการวิจัยในด้านข้อผิดพลาดในการอ่านได้ชี้ว่าตัวชี้แนะต่าง ๆ มีความสัมพันธ์กันผู้อ่านมิใช่เพียงแต่เปรียบเทียบรูปและเสียงภาษาเท่านั้น แต่เขาได้เข้าไปร่วมในกระบวนการทางจิตภาษาศาสตร์อันสลับซับซ้อนในเวลาอ่านหนังสือ

2.2 ระบบตัวชี้แนะทางวากยสัมพันธ์ (Syntactic cue system)

เนื่องจากภาษาประกอบด้วยระบบที่เกี่ยวข้องกัน 3 ส่วน เราจึงไม่อาจจะพิจารณาเฉพาะระบบทางไวยากรณ์แยกจากระบบอื่น ๆ ได้ การที่เราแยกพิจารณาแต่ละระบบนั้นก็เพียงแต่ต้องการตรวจสอบในด้านสัมพันธ์กับระบบอื่นเท่านั้น เราอาจจะแสดงให้เห็นความสัมพันธ์ระหว่างระบบต่าง ๆ ได้ชัดเจนเมื่อเราพิจารณาตัวช่วยเหลือต่าง ๆ แก่ผู้อ่านเมื่ออ่านคำโดยอาศัยบริบทหรือไม่มีบริบท

เวลาที่เรารอ่านคำจากบัญชีคำ ทางเลือกของเราเกี่ยวกับตัวชี้แนะของภาษามีอยู่จำกัดมากเช่น

canary

Sven

drag

เราอาจจะใช้ความรู้ทางรูปและเสียงมาวิเคราะห์คำเหล่านี้ และเชื่อว่าเมื่ออ่านพบอีกในภายหลังก็คงจำได้ แต่เราไม่มีข้อมูลอื่นใดมาช่วยอธิบายว่าคำเหล่านี้เป็นคำอะไร มีความหมายอย่างไร แต่ถ้าเราพิจารณาคำเหล่านี้จากประโยค เช่น

1. She was a small yellow canary hanging very still in the air.
2. I don't understand what's wrong with her, said Sven.
3. I could scarcely drag myself out of bed.

เราก็พอจะเดาความหมายของคำเหล่านี้ได้ว่าเป็นคำประเภทใด และมีความหมายอย่างไร จากบริบท เช่น คำที่ขีดเส้นใต้ในประโยคแรกเป็นคำนามเพราะมี article "a" และคำคุณศัพท์ small, yellow นำหน้า คำที่ขีดเส้นใต้ในประโยคที่สองเป็นชื่อคน เป็นผู้พูด เพราะว่าตามหลังคำ said และมี I ขึ้นต้นประโยค ส่วนคำที่ขีดเส้นใต้ในประโยคที่ 3 เป็นคำกริยาเพราะว่ามีคำ scarcely เป็นกริยาวิเศษณ์นำหน้า เป็นต้น

ตัวชี้แนะทางไวยากรณ์ประกอบด้วยคำและกลุ่มคำต่อไปนี้

1. คำการยະ (Function words) ได้แก่คำบุพบท เช่น at, on, in คำสันธานเชื่อมประโยคเช่น and, but คำนำหน้านาม เช่น a, an, the เป็นต้น คำพวกนี้จะทำหน้าที่ทางไวยากรณ์คือเชื่อมคำต่าง ๆ เข้าด้วยกัน หรือเชื่อมประโยค เป็นต้น

2. ส่วนของคำที่เป็นปัจจัยดง (Inflectional affixes) เมื่อเติมเข้าไปในคำจะบอกกาล(Tense) พจน์ (Number) และระดับ (Degree) เช่น

Tense marker : eat - ate - eaten, play - played etc.

Number : a boy - two boys, man - men, woman - women

Degree : happy - happier, good - better - best

Subject - verb agreement : He speaks slowly.

3. ส่วนขยายประโยคที่เป็นวลีหรืออนุประโยค เช่น

Prepositional phrase : For instance, by all means

Adverbial phrase : suddenly feeling dizzy

Participial phrase : I saw the boy running down the street.

Noun clause : I know who wrote that book.

Adjectival clause : I know the person who wrote that book.

etc.

กล่าวโดยสรุป เราอาจมองได้ว่าระบบตัวชี้แนะทางวากยสัมพันธ์เป็นจุดที่กระบวนการทางความคิดและกระบวนการทางภาษามารวมกันในโครงสร้างลึก ถ้าผู้อ่านรับรู้ว่าภาษาเป็นต้นนำมาซึ่งความหมายและการอ่านเป็นการแสดงออกของภาษาแล้ว เวลาอ่านออกเสียงเขาก็จะเข้าใจระบบวากยสัมพันธ์ได้เอง ผู้อ่านที่เป็นเจ้าของภาษาจะเกิดความรู้ดังกล่าวได้ง่าย

2.3 ระบบตัวชี้แนะทางความหมาย (Semantic cue system)

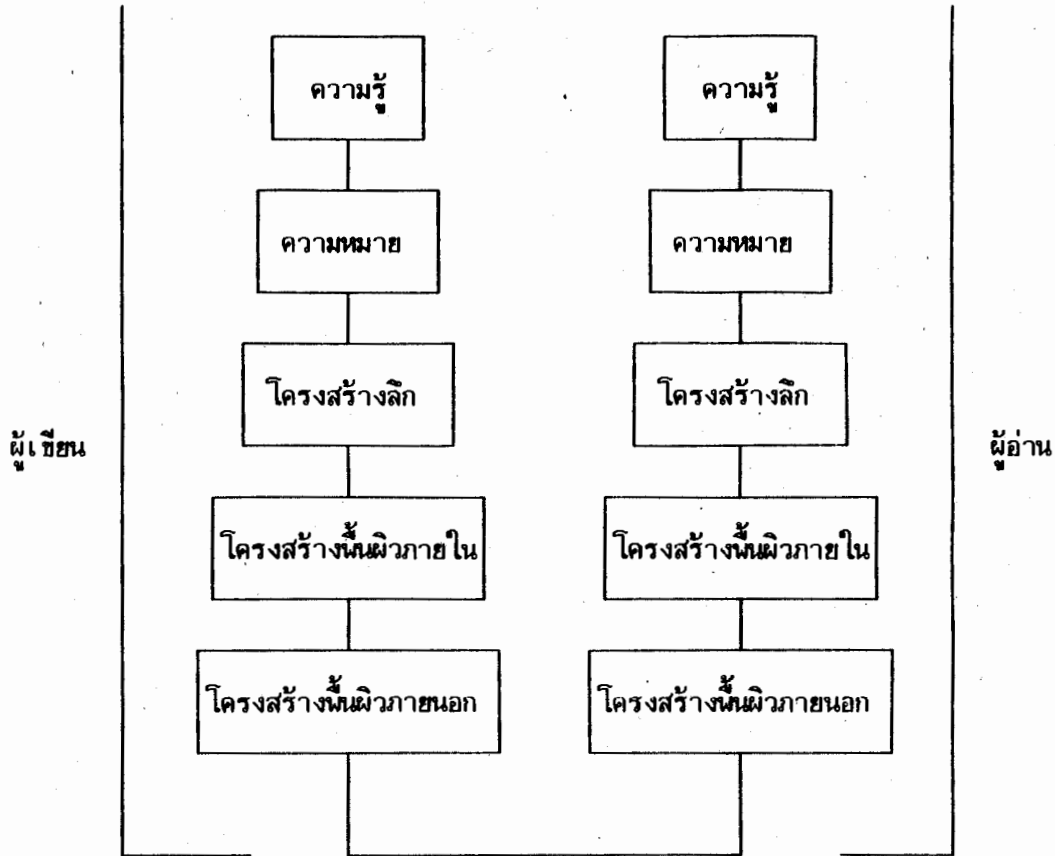
ระบบตัวชี้แนะทางความหมายมีบทบาทสำคัญมากในกระบวนการของการอ่าน เพราะว่าความหมายและความรู้มีส่วนสัมพันธ์กันในกระบวนการทำความเข้าใจข้อความภาษาเขียน

ความรู้เป็นทั้งจุดเริ่มต้นและจุดสุดท้ายของกระบวนการอ่าน เพราะว่ากระบวนการอ่านเริ่มจากความคิดของผู้เขียนซึ่งรวมเอาความรู้เรื่องทั่ว ๆ ไป (ของโลก และเกี่ยวกับโลก) ความรู้ดังกล่าวนี้รวมถึงความรู้ลึกเกี่ยวกับใจของผู้เขียน ความรู้สึกและจินตภาพ (image) ที่ถ่ายทอดไว้ในรูปภาษาเขียน สิ่งที่ทำให้กระบวนการอ่านดำเนินไปได้ก็คือการตัดสินใจของผู้เขียนที่ถ่ายทอดความรู้ของเขาเกี่ยวกับเรื่องทั่ว ๆ ไปในภาษาเขียนเพื่อให้ผู้อ่านได้สัมผัส ความตั้งใจของผู้อ่านจะสร้างความรู้จากความหมายขึ้นมาใหม่และจะนำทางในกระบวนการอ่าน ความเข้าใจจะเป็นจุดหมายปลายทางของผู้อ่าน ซึ่งเป็นผลของการใช้ข้อมูลทั้ง 3 อย่างคือ รูปและเสียง ไวยากรณ์และความหมาย

ความเข้าใจเป็นพื้นฐานในการพิจารณาตัวชี้แนะทางความหมายในการอ่าน เวลาที่เราพยายามทดสอบความเข้าใจจากการอ่าน เรามักจะคิดถึงกระบวนการในการจับคู่ (Matching process) ระหว่างผู้เขียนและผู้อ่านซึ่งเป็นสิ่งที่มองไม่เห็น เราไม่อาจมองทะลุสมองคนอ่านเพื่อดูว่าเป็นอย่างไร

กระบวนการจับคู่ระหว่างผู้เขียนกับผู้อ่านจะรวมถึงสิ่งนิมน์ ประโยค วลี อนุประโยคที่อยู่ภายในเนื้อเรื่อง การอุปมาหรือความหมายและความรู้ที่ตัวเองมีอยู่ แต่ละส่วนจะมีความเกี่ยวเนื่องในการสื่อสารระหว่างผู้เขียนและผู้อ่าน ซึ่งเราเรียกว่า "การอ่าน"

Page (1) ได้กล่าวถึงตัวแบบการอ่านตามแนวคิดของ Goodman โดยรวมส่วนประกอบเข้าด้วยกัน 3 ส่วนคือ 1) เหตุการณ์ (event) 2) การตัดสินใจ (decisions) และ 3) ระบบของการอ่าน (Systems of reading) เป็นโยงใยของความสัมพันธ์ภายในอย่างสลับซับซ้อน จากโยงใยดังกล่าวนี้ อาจสรุปเป็นแผนผังคู่ขนานกันให้เข้าใจง่ายขึ้นได้ดังนี้ (ดูภาพที่ 2)

ภาพที่ 2 การถ่ายโอนความรู้และความหมายระหว่างผู้เขียนและผู้อ่าน

จากแผนผังข้างบนนี้ ความรู้ของผู้อ่านจะแปลงรูปเป็นการเทียบเคียง (analogies) ซึ่งเป็นพื้นฐานของความสามารถของคนที่จะแสดงความคิดของเขาออกมา จากแผนผังตัวแทนที่ผ่านทางการเทียบเคียงเรียกว่าความหมาย ต่อจากนั้น โครงสร้างหลักหรือความสัมพันธ์ระหว่างกลุ่มประโยค จะกำหนดความหมายโดยอาศัยกฎทางภาษาของผู้เขียนเมื่อกำหนดโครงสร้างหลักขึ้นมาแล้ว ผู้เขียนแต่ละคนสามารถเลือกวิธีเฉพาะจากแหล่งโครงสร้างชั้นผิวเพื่อแสดงความรู้สึกลึกซึ้งออกมา การกำหนดโครงสร้างชั้นผิวเป็นการสร้างความหมายก่อนการเขียน ต่อจากนั้นการปริวรรตโครงสร้างชั้นผิวภายในเข้าสู่โครงสร้างชั้นผิวภายนอก กลายเป็นผลผลิตของการเขียน

สำหรับผู้อ่าน เมื่อได้อ่านถ้อยคำหรือประโยคของผู้เขียน เขาก็จะใช้ความรู้ของตัวเองเข้ามาจับความคิดของผู้เขียน ผู้อ่านจะอ่านจากโครงสร้างพื้นผิวของผู้เขียนและเก็บข้อมูลไว้ในระบบความจำระยะสั้น ซึ่งก็เป็นเช่นเดียวกันกับที่ผู้เขียนกระทำ ภาษาของผู้อ่านจึงเป็นตัวรวบรวมโครงสร้างต่าง ๆ ที่อ่านโดยอาศัยระบบความจำถาวรที่มีอยู่ก่อนมาใช้เปรียบเทียบกับโครงสร้างของผู้เขียนและก็นำโครงสร้างกลับมาใช้ในภานี้ แต่การทำทำความเข้าใจโครงสร้างของผู้เขียนไม่ใช่กระบวนการง่าย ๆ และแม้ว่าความรู้ทั้งของผู้เขียนและผู้อ่านจะเปรียบเทียบกันไม่ได้โดยสมบูรณ์ แต่มันก็จะเป็นจุดเริ่มต้นและจุดสุดท้ายของกระบวนการอ่าน

กิจกรรมการเรียนรู้ที่ 2

จงวิเคราะห์คำที่ขีดเส้นใต้ต่อไปนี้เป็นตัวชี้แนะประเภทใด

- a. graphophonic cues
- b. syntactic cues
- c. semantic cues

- 1. I don't go to the library.
- 2. I didn't have enough time to read.
- 3. Somebody else doesn't go because of TV.
- 4. He sent me a gift which I don't like.
- 5. I like Chinese food but she doesn't.

2.4 ความสัมพันธ์ระหว่างระบบตัวชี้แนะในการอ่าน

ระบบของภาษาทั้ง 3 ส่วนคือ เสียง ไวยากรณ์ และความหมายจะทำหน้าที่ของมันอย่างเต็มที่ก็ต่อเมื่อมันทำหน้าที่อาศัยซึ่งกันและกัน ในขณะที่ระบบความหมายจะใช้ในกระบวนการสื่อสารทุกรูปแบบ ระบบไวยากรณ์ก็มีบทบาทเด่นในทางภาษา เพราะว่าระบบไวยากรณ์ทำหน้าที่เป็นตัวเชื่อมโยงระหว่างระบบทางภาษาในขณะที่มีปฏิสัมพันธ์กันและระบบไวยากรณ์จะเป็นตัวสนับสนุนพื้นฐานของกระบวนการอ่าน

ระบบตัวชี้แนะทางความหมาย ไม่ได้แยกตัวออกมาจากระบบอื่น ๆ การสร้างความหมายขึ้นมาใหม่ในการอ่านเป็นเรื่องของการใช้ระบบแบบรวมหน่วยแม้ว่าจะมีประเพณีทางภาษาศาสตร์ที่พยายามแยกภาษาออกเป็นเสียง รูปคำ ไวยากรณ์ และโครงสร้างทางความหมายก็ตาม การยอมรับว่าระบบตัวชี้แนะว่ามีความสัมพันธ์ต่อเนื่องกันก็มีส่วนสำคัญในการทำความเข้าใจการอ่านและการปรับปรุงการสอนอ่านด้วย แม้ว่าตามความเป็นจริงเราสามารถฝึกนักอ่านที่มีศักยภาพให้สนองตอบต่อข้อมูลทางรูปและเสียงโดยเพิกเฉย (ignore) ข้อมูลทางไวยากรณ์และความหมายก็ตาม เราต้องถามว่าการฝึกเช่นนั้นจะนำไปสู่จุดหมายปลายทางของการอ่านคือความเข้าใจการอ่าน (comprehension) ได้หรือไม่

กิจกรรมการเรียนรู้ที่ 3

จงวินิจฉัยข้อความต่อไปนี้ว่าถูกหรือผิด ข้อใดถูกเขียน T ถ้าผิดเขียน F หน้าหัวข้อนั้น ๆ

- 1. ตัวชี้แนะในการอ่านทำหน้าที่สนับสนุนซึ่งกันและกัน
- 2. ระบบตัวชี้แนะทางความหมายจะแยกตัวออกมาจากระบบอื่น
- 3. ระบบตัวชี้แนะทางรูปคำและเสียงมีความจำเป็นน้อยกว่าระบบอื่น
- 4. ในการอ่าน ผู้เขียนถ่ายทอดความรู้สู่ผู้อ่านโดยทางโครงสร้างพื้นผิว
- 5. ระบบไวยากรณ์เป็นตัวเชื่อมโยงระหว่างระบบตัวชี้แนะอื่น ๆ

4. สรุป

1. ตัวชี้แนะในการอ่าน ได้แก่ ข้อมูลทางภาษาที่ผู้อ่านใช้ในการทำความเข้าใจเรื่องราวต่าง ๆ ในการอ่านประโยค ข้อความ หรือเรื่องราวจากภาษาเขียน
2. ตัวชี้แนะทางภาษาในการอ่านมีอยู่ 3 ระบบคือ ตัวชี้แนะทางรูปคำและเสียง ซึ่งได้แก่ รูปร่างของตัวอักษร เสียง และการสะกดคำต่าง ๆ ตัวชี้แนะทางไวยากรณ์ ได้แก่ คำที่ทำหน้าที่ทางไวยากรณ์ ปัจจัยต่าง ๆ ที่ทำให้คำเปลี่ยนรูปไป ตามกาล พจน์ หรือระดับการเปรียบเทียบทางคุณศัพท์ และส่วนขยายประโยคแบบต่าง ๆ ส่วนตัวชี้แนะทางความหมายอาศัยความรู้ทางความหมายของคำ เนื้อเรื่องเป็นสำคัญ ซึ่งผู้เขียนจะถ่ายทอดความรู้และความหมายมาสู่ผู้อ่าน โดยอาศัยโครงสร้างประโยค ความรู้และประสบการณ์เดิมของตน เข้า ไปจับ

3. ตัวชี้แนะทั้ง 3 ระบบ ทำหน้าที่สนับสนุนซึ่งกันและกัน โดยตัวชี้แนะทางรูปคำและเสียง ให้ข้อมูลในการคาดคะเนคำต่าง ๆ ที่อ่าน ตัวชี้แนะทางไวยากรณ์ช่วยเชื่อมโยงคำและประโยคต่าง ๆ ให้ต่อเนื่องกัน และตัวชี้แนะทางความหมายจะช่วยให้ผู้อ่านเข้าใจเรื่องราวที่อ่านจากสื่อภาษาเขียนได้

5. การประเมินผลท้ายบท

คำสั่ง จงเลือกคำตอบที่ถูกต้องจากคำถามต่อไปนี้

1. ข้อใดเป็นความหมายที่ถูกต้องของตัวชี้แนะในการอ่าน
 1. ข้อมูลด้านรูปและเสียงของภาษา
 2. ข้อมูลทางภาษาที่ใช้ประกอบในการทำความเข้าใจการอ่าน
 3. ข้อมูลด้านความสัมพันธ์ของคำและประโยค
 4. ข้อมูลของนักจิตภาษาศาสตร์
2. Graphophonic cue system เป็นระบบตัวชี้แนะในด้านใด
 1. รูปคำและเสียง
 2. ไวยากรณ์
 3. ความหมาย
 4. ถูกทุกข้อ
3. ข้อใดเป็นลักษณะของ Syntactic cue system
 1. คำการยะ (function words)
 2. คำที่พบเห็นโดยทั่วไป
 3. การสะกดตัว
 4. ความหมาย
4. ระบบตัวชี้แนะทางความหมายอาศัยอะไรเป็นพื้นฐาน
 1. ความรู้
 2. ความเข้าใจ
 3. โครงสร้างลึก
 4. ถูกทุกข้อ
5. ขั้นสุดท้ายของการถ่ายทอดความรู้ระหว่างผู้เขียนและผู้อ่านคือข้อใด
 1. ความหมาย
 2. โครงสร้างลึก
 3. โครงสร้างผิว
 4. ความคิด
6. ตัวชี้แนะทางรูปคำและเสียงช่วยผู้อ่านได้มากในด้านใด
 1. การคาดคะเน
 2. การเชื่อมโยงคำและประโยค
 3. การเข้าใจความหมาย
 4. ถูกทุกข้อ
7. จากคำตอบในข้อ 6 คำตอบใดเป็นหน้าที่ของตัวชี้แนะทางไวยากรณ์
 1. 1
 2. 2
 3. 3
 4. 4

8. จากคำตอบในข้อ 6 คำตอบใดเป็นหน้าที่ของตัวชี้แนะด้านความหมาย
1. 1 2. 2 3. 3 4. 4
9. ข้อความต่อไปนี้ข้อใดถูก
1. ตัวชี้แนะในการอ่านแต่ละตัวทำงานสัมพันธ์กัน
 2. ตัวชี้แนะแต่ละตัวมีหน้าที่เป็นอิสระ
 3. ผู้อ่านที่อ่านเก่งจะใช้ตัวชี้แนะทุกตัวที่มีอยู่ในบทอ่าน .
 4. การสร้างความหมายอาศัยรูปเสียงและคำเป็นหลัก
10. จงวิเคราะห์คำที่ขีดเส้นใต้ของประโยคต่อไปนี้ ว่าเป็นตัวชี้แนะในระบบใด
- The man ran down the street.
1. รูปคำและเสียง 2. ไวยากรณ์
 3. ความหมาย 4. ถูกทุกข้อ

Endnote

1. William D.page, "Semantic," in Findings of Research in Miscue Analysis : Classroom Implications, ed. David Allen, D.Watson (NCTE : Urbana, Ill., 1986), 88 - 91